

FEHÉR Renátó**Volkswagen Sisyphus***Francis Alÿs: El Ensayo*

Rázza a kopott karosszériát,
mint felköhöghetetlen váladék
vagy sírás a mellkast.
A bogárhátnál csak ez
az öblös rotyogás ismerősebb.
A közelben egy mariachi zenekar
próbálja az ütemtelen kapaszkodás
betétdalát újra meg újra.
A dobozgitáron elvékonyodott,
meglazult húrok, akár dombot mászni már
képtelen inak: mintha *halálpontos*
így lenne a forma, miközben a zihálás
még örökösen a végső stádiumé.
De lehet, hogy magnóból szól a férfikar,
végtelen szalagról, lehúzott ablaknál.
Mert járókelőt erre nem látna a drón,
sofórt sem, csak kóbor kutyát alkalmi életveszélyben,
meg a határsávot, amit domb takar ki
a szélvédő elől. Odafent ér Tijuana véget.
Az utat lejtőnek csak lentről hívják,
mert vissza már nem fordul, aki valaha felért —
ez egy másik gerinc,
a feljutási kísérletek ráakódnak, mint a mész.
És vonóhorgot akasztani sincsen hova:
a teli csomagtartó és
a visszagörgés lóereje az eget is elhúzná.
Úrhajós táv. Úrhajós terhelés.
Egyetlen tapodt, az mennyi élet?

Nyílt víz

A tenger nem ismeri a népek önrendelkezését,
csupán a szárazföldeket. Nem szeg egyezményt,
mert csak annak határvillongás az árapály, aki
nem tudja, hogy ideiglenes minden partvonal,
és egyetlen törvény van: az olvadás szeszélye.
Pedig kezdhetne akár berendezkedni is,
ha egyszer mosódik el alatta a kontinens. Mert
hánykolódása életvitelszerű, se kikötő, se zátony,
nem akad fel a fokhálózat idejétmúlt rácsain.
Felfedezni is legfeljebb őt lehetne, aki
mégsem újdonság, inkább szennyeződés.
Így lesz nomád a mozdulatlanból is,
az áramlat önkényéből pedig expedíció.
Sodródó születési helyének keres újabb nevet,
miközben szökött drónok lebegnek a vizek fölött.

2015 238
Francis Alÿs